

Reményinek.

Korral, melyet díszövé tenni egykor
 Élven ajánlád ifjú névedet
 It hon, az-ugye? - ment hon felig élt már
 Halálárnyéka társosétedet.

Te messze távolál, - mi is maradtunk
 Tompán, enyészve mint sivat növény
 Mely itni nem tud, - halni még nem érse
 Ledőlt fa kerekedett rövén.

Az a hangja, mely elvibbasztva minket
 Te nálad murkás fájdalom leve
 Nagy, bússá, boldog népek közt forogván
 Elvívócskában a magyar neve.
 És kik panasza, mely kórház alatt el
 Tűlve társának a dúv boldogok
 Keled kergetik azt, a min se nélkül
 Midőn nyírcsüved úgy sít úgy a köz.

Moss a reménynek egy hangja: REMÉNY!
 Vidd el nyugorra zengő kórson;
 Elviesse kórházra fád a világnak
 Hogy újra éljen, - újra él e hon
 És élni fog - meny föld minden hazalma
 Luduljon bár fel - mert élni akar:
 Öngyilkolásra többé hogy fájulna
 Sokkal önértőbb a magyar.

A Körös Maj. 18. 1860.

Franyósz

Remembrance

Remember, my dear friend, I have not yet
written to you since I left the city.
I have been very busy, but I have not
forgotten you. I have been thinking of
you very much, and I have been
hoping to write to you soon.

I have been thinking of you very much,
and I have been hoping to write to you
soon. I have been very busy, but I
have not forgotten you. I have been
thinking of you very much, and I have
been hoping to write to you soon.

I have been thinking of you very much,
and I have been hoping to write to you
soon. I have been very busy, but I
have not forgotten you. I have been
thinking of you very much, and I have
been hoping to write to you soon.

Yours truly,
John Doe

John Doe